

2
Argirus királyfi

Regis epoca

Gelige.

Lesen most beszédem
iffjú Argirusiét,
Társadtságotán
ő vigaságát.

Görgei Albert

Bálya mű a nagy. Kir. tud. Akademia
által az 1884-ik évre kitűzött gr. Nádasdy
féle díjra.

Tartalom

	lapraim
1. szó - - - - -	1.
I. Akleton kiváltsa esoda ja - - - - -	1.
II. Silavinus jó's - - - - -	4.
III. Argirus találkozók Szt. Lajvával - - - - -	7.
IV. Az irigy kofa - - - - -	10.
V. Argirus elvél otthoncseréj - - - - -	13.
VI. Argirus első kalandjai - - - - -	16.
VII. Argirus és az orvós - - - - -	18.
VIII. A fekete város s az övegy aszony - - - - -	21.
IX. A váltóró hely s az inas árulása - - - - -	24.
X. Argirus bánata - - - - -	27.
XI. Argirus és az ördög fiak - - - - -	30.
XII. Argirus öröme - - - - -	33.

(1.)

Delige: Leszer most beszétem effin
Argirusról,
Farádsága után ö vigasztalásá
ról.

2
Argirus királyfi.
Első

Görgei Albert.

Kökros hegy oldalán, hol kö" rósa terem,
Dajka meséjére hallgattam éberem.
Vona lerm vityillók intenek egy másnalk,
Meredek szikloira gödölyék föl másnalk.

De nem látom őket, bár rajuk néz szemem.
A látás határain Argirusot keresem.
Bóla szél slajkánnaok csitító nótája,
Lelkemet, titkos vágy édesen meg szállja.

Szünkül. Int az est, hogy haza kerelkedjünk,
Mero tekintetem lenge tündíren csüng.
Ereskedjünk lejjebb a köves tetőről,
Bokám cseblék bostik, egy nagy kö" begördül.

Jarog, görög, gureul, gödröteon ugrik át,
Nagy nagyokat dobban agyba ver bösz büköit.
Hhkor vettem észre hogy a földön járok,
Ki ragadtott memyből lábunknál arárók.

2
Aóta a hányzor kijárok szabadba,
Gondról nyomott mellem föl piheg dagadva.
Tavas illat árja mellett füre ülök,
Minden fele alak körülöttem sűrög.

Küvös bot ütése röghör tapadzatok,
Ne mosódjatok el torka káprázatok.
Királyfi, a szür beany, tündérek serege,
Mefüröl big, pendül, hallik már a rege.

I Akleton király s a csodaafa.

Meredek szirt ormán kövör emelkedik,
Akleton kövára fölér az egetig.
Muttvaló város nyulik el alatta,
Adó gyanánt verék, verejték adja.

2 Magasan fön lakik Akleton a király,
 Horogját egy kiti, nyájás mosolyt kinál.
 Hinek fris, most hervadt bajaitól ége,
 Akletna királyné, szelid felesége.

3 Kézen vott, mikor még szerelm gyuszatta,
 Tii igett seivüket, minden más azóta.
 Új életre lobbant, kialudt seikrájukt,
 Horom ifjú lángra, csapkod vészarájukt.

4 Tazar palotában lakozik a király,
 Szédítő tornyára néha néha ki áll.
 Omnan tekingette hódoló népire,
 Mint csuszik alatta porban ifja, vére.

5 Tazar palotája délso' fokrán pedig,
 Embek igérőleg kertje terjeszkedik,
 Szegfű, szagos menta, rózsának illatja,
 Büvös vonzalommal be be csalogatja.

6 Sim Akleton király könnyűtést keresve,
 Unalmát el ünni, kertjébe megyen be.
 Tava fodros sütkérin el néz játszó halat,
 Kanyarodó utján lassan tova halad.

7 Turcsó, mily szokatlan tünemény lepi meg,
 Szivároány seinné fa tűn föl szemcsinék,
 Sebiben meg szeppen, csak ugy ámul bámul,
 Aranyos virágok csüngnek be a fárol.

8 Gamar oda siet, fürkészi kútátja,
 Boszorkány babonán fut át gondolatja,
 Majd halk morog hallszik, sesterső, sus torgás,
 Arába pattognak pár lerepedt forgács.

9 Össze-borrad a fa, szemmel láthatólag,
 Nőekvo' rüggei ki ki puffadvaenak,
 Akleton meg hőkken, inog minden inoz,
 Beszketeg ajkáról hallzik benső' ima.

10 Össze szedvén magát, vrségét veri fel,
 Akleten bármák csap pörölő nyelvével.

Bjedorve kelnek padjükről az örök,
 Acsgó hadnagyeik sinisen mefze fölök.

I felsőjét meg halván, villám kéjv itt terem,
 Ki fészitett mellet tiszteleg hirtelen.
 I már is érve magas ura utkaratjáb,
 Be felé a fához hajszolja csaputjáb.

Haromány parancsait büszkén sejjel osztja,
 Ki jelöli, melyik mind egyiknek folyja,
 Imig ücsöge febe pihenésnek örök,
 Másik febe addig őt áll a fakörül.

Akleton magais magyaráz, jelölést,
 Lelekükre köti a nagy fontos figyelmet.
 I parancsait újra figyelmökbe vesve,
 Lehorgasított fővel kastélyába térve.

De nyugtat nem leli, ninisen marasztása,
 Nem hűnyja be szemét jó lelkes alvása,
 Vivadora mindjárt, ki siet a kertbe,
 Kivánsi vágyától, mód fölött el kelve.

Éosrusan lepi meg alvók hortkolása,
 Nem hiszi, hörde, hogy szemtől szembe lássa.
 Ücsi korholnak parancsa dacára,
 I nem is hederítnek hadnagya savára.

Utke mulasztásuk meg botrán kockatja,
 Meltrán kelt huragját magába nem fojtja,
 Fortelmes káromlás, sör söt östkos nyelve,
 Egyik ör sem ébred, alszik nyeldekelve.

Tolszerken az egyik végre valakára
 "Váltsok arany alnát, gagyog mindjárt rája."
 "Törm a fejünk fölött, susogott valamit,"
 Kord halál sápadtan a másik szólani.

"Tolsiges uram itt arany alnát értek."

Lehullt a fáról, melyen sokat élt meg!
De csak egy darabig gyönyörködtem benne,
Zenderitő álom nyomott el egyszerre."

Urnaga Akleton s valamennyi úr,
Kerkednek mindjárt, mennék keresőre,
Bírt augat, tervak, mindent újra hánytak,
Halt helye se volt a sok arany almának.

"Mikor ordog adsa esküdött ellenem,
Milyen bészorokány had új jätéket velem.
Büvezető siefs, rögtön menjem veled,
Őreg Silavinust trónomhoz rendeled."

Elsiert az, de a király töprentkedik,
Bírtat olvasatni, igyekezik mindenik,
Fakat képrőlök a talányokat nyitván,
Lesütött fejével trón termébe nyitván.

II Silavinus jós.

J meg jelen az őse jós, haja erüst fejes,
Szakállának kopra több arafszal fedés.
Dudoros homlokán mely tudomány seket,
Öblös koponyája teli bölcseséggel.

Bírtos nyugadsággal körül hardja szemét,
Széles nyájafsága képxei kellenét.
Majd a király elött méltósággal hajlik,
Beszkeleg mely hangja, akár sírból hallik.

"Miket hívatsz engem, Akleton királyom,
Kégi hű szolgáló mely tanácsal szolgáljon."
"Silavinus fejed bölcséskövén töröd,
Termiszet lakkával, bajlódni örömed.

Buszait bonyodalmas seilait megrágod,
Béjtelmes utjait be járni vitágod.
Mondd, mely büvés erőtámaszta' kertembe,
Hát a esoda fát, hogy közelébe menve.

Gjeltén meg rendült testem minden ina,

Ifjól szált az ég ekbe, lelkeimből mely imá?
 Mondde találsz-e, istenkorok csapása,
 Föld alól mely sátán él baktkanása?

Krungos gyümölcsöt ki hordja el éjjel,
 Földítő fuvalom mikéjé aradt sejjel,
 Melytől hi' öröim herogytak a földbe,
 És haragok hevertek sílomba merülve?

Várásold él' a föld tudó szellemét,
 Foggasd, szelátsod meg, vallasd az istenét.
 Jan kisül, mit föld erejték baktkolatja,
 Főszorkány vagy ördög lappang-e alatta?

Nem szoktam szilani egy áta botáiba,
 Amit nyeltem ki monol, hitet mondok ingja.
 Főviről hegyére eszemmel meg járom,
 De több nap kell hozzá, begatábl is három.

Akkoron hívathatok, hova el kürtöztem,
 Addig a titokkal hívást meg börtöröztem.
 Akkoron hívathatok magános seobáimból,
 Melyben óra müre járó bábum kánerol.

De most meg vonulok zöld faloi körökh,
 Halandó' köröjűk soha nem fűtözökh.
 Vaskos könyveimbe belé temetkezem,
 Gyanta lepényt dörzsöl róka farkkal kezem.

Hang-villák rezegnek meryei utalokat,
 Mátas borszeszem segyfi borsot aldogat.
 Rengeteg csövennemel kurbatom az eget,
 É meg találsz esillagad mindent ki fűtöget?

Akkoron király az őse jóst el bocsátja,
 Három napot enged néki, mint kivánsja.
 Gondolkodásának ideje le telvén,
 Vagy Silanirus királyához el men.

Főben olvasni, sokan már kívánták,

Gőszknak jüszott az irigylet kiváltásáig.
 Inletett sugalom engem is megcsallott,
 Meg sügta én nekem, mily boszorkány jüvött ott.

Nem is volt boszorkány, nem is volt seprője,
 Késértet se jüvött ott fehér lepedőbe.
 Aranyos keremtes sítals m fa körül,
 Minék ifju szív bizonyára örül.

Aranyos gyümölcsöt vörít loftsát ő,
 Mert a kirak se ánta, még nem került elő.
 Jüvött is országhöl csallott a kertedbe,
 Jermen magyarságban telik neki kedve.

Jüvött fog rájüvni mindennek nyitjára,
 De bujdosni fog, hol ember még nem jár.
 Vállaidra pedig, ha halled, el me hülj,
 Gonyvesető bubának vég kéje ráme hül.

Jüvött en meg hajolván, bairony trónja előtt,
 Ott hagyja a kirakst, nem könyítse meg őt.
 Ja miként el jöve, egy kért lakására,
 Jüvött is va te kérdet, ima számolyára.

Mikélyt be al könyült, remények ked kelve,
 Aklelon legidős fia meggy a kertbe.
 Alanem seging, nem volt szerencsénél fia,
 Glasztalanul kellett kint városrogára.

Jüvött tájban támadt lonyy szelto illa jüv.
 Bódító orzával mámorba ringatja.
 Amiként az örök, ő is egy el kábul,
 Jüvött ely se íbred dermesztő át mábul.

Második magyaltja ugyan csak jóvöltjüv,
 Jüvött mes hatalom ez in ugyan tul jüv.
 Jüvött be szorítva egy lutas körögbe,
 Ugy találtak reggel göresösen horögbe.

Vörít be moztalván habota, gyalarak,

Felséges Akleton boszuját föllárad.
 Aldoraktól habzik, a min ki löthetse,
 I buggogó aérivel párosra fésztetse.

I ki az kit hercegnak adott parancsára
 Durva hóhér ficsköté fölvert vör padjáról.
 Kérez, kinek végső imát rebeget baráts,
 I bakónak pallosa nyakcsirtjén el talált?

I larimus vala, az ő feje hullá,
 Tompa dobbanásból a deszkáin gurulva,
 Gurulásában a bakó meg ragadta,
 I hájánál fogva a nejnét, fölmutatta.

I vicsorgó kacajjal, sive rig el fásult,
 Juték meg ezibálta mint egy ráadásul.
 Mire a fő arca ki pirult szeggyentül,
 I a gyáva csésésit, borzalomból el hűt.

III Argirus találkozik Agleyjével.

I meg pendulástin lantom, s engem meg nem kerde,
 Egyéig emelő énekét felelte.
 Gravam nem harsogott szálás természetéről,
 Napról barnult arca, nagy szemöldökéről.

I büszke szeméről meg nem mondsam sejtet,
 Lúktetű véreben tettoógy, hogyan íbred.
 Ally próbaára képes sivós ki tartása,
 Mennyire meg edzett, minden ki hadd láfja.

De ne is bolygassam, tettei szőljanak,
 Az mutasson mennyit ér a helyi alak.
 Ha terik vagy szatrad, nem törődne vele,
 Ugy fontit előre, hogyha el kötélle.

Akleton harmadik ifjú kedves nekem,
 Argirus hercegnék sony himnuszot énekem.
 Öröm, szomorúság rája miként kedvel,
 Hadd halljon a világ ügyéről bojáról.

Titanius testét sírjódörbe tettek,
 Jó szívű emberek segényt megkönyérték,
 Argirus király fi se felejté hamar,
 Füstata lekében hullamokat kavart.

Mélabus reménygel tünődik magába,
 Fittos sugalomtól nehéz feje kába.
 Izár meg száz szökésen gondolatát telve,
 Árnos szemé késon csukódik be este.

Imég akkor is álom út fűjő mellé,
 Edeseket sötéjűt, forrón tükröt vére.
 Sarka barka himnusz vonul föl elébe,
 Föt merül belőle néma tündés képe.

Argirus azon túl álomképe foglya,
 Hogy mindent kitalál, bizonyosra fogja.
 Hasztalanul féltek, bizalommal telve,
 Még azon nap éjjel be megyen a kertbe.

Ett van a csoda se, fénylők koronája,
 Argirus a kétes jööt várva, várja.
 Kasztyú magas tornyán fészkelből kibúvik,
 Borsalmat gerjesztve uhogat a csúvik.

Thalk sercegés körben szemmel láthatólag,
 Apró arany alinák lassan ki tolódnak.
 Tlepette bámul az elhűlték fűtőlő,
 Teszesz tett szárnyakkal kit hattyu fűtőlő.

Honnan került elő hófehér fallo,
 Kihelhet az, aki őket ide esalt a?
 Közöttük a leg szebb egy kicsitét föl száll,
 Kiváncsian mered minden egyes fű szál.

Hófehér szárnyai csaphodnak egy párvos,
 Borsódzva a hátán végig fut a mámor.
 Klattyuból leánylét, elroppen a többi,
 Tündés hölgy aranyos haja a porot söpri.

"Miattad jöttem el, zendiül esengő" szava,
 "Miattad termett ez aranyos almasza.
 Argirus te voltál szívem valószóltója,
 Szerelmemet, hozzád, semmi ki nem oltja."

"Kerom a nélkül is ölelné, szorítaná,
 Ellen állhatatlan vágyódás kábitná.
 De a mi törvényünk szigorú királya,
 Kései hószadalmas, megnyerésünk módja."

"Hogy elöttem állasz, szinte hihetetlen,
 Színiöl színe látlek, csak álmodni mertem.
 Tudtad, hogy vagyok én, csodálatos künnemény,
 És mindenek valója, nem lelki szélemény."

"Elöttem rengeted karcsu derekadat,
 Ah hadd meg ragadnom, most már nem vagy szabad.
 Miért is kötekedél, miért is szabadkozol,
 Ki nem orestlek már, ki nem bontakozol."

El, ki szabadulni törekvésé hivi,
 Menekülő úját elvágyja az ifjú.
 Aranyos fűt sátra fűzőket egybe,
 Csicsergő ajkukon csipő csókot fed be.

"Leszek-e még földön még egyszer ily boldog,
 Mielőtt ott leszek, hol sírnak sirboltok.
 Mielőtt gyötrelmek köztél belkém elszáll,
 Thulál horgis mellett hüvelyétél elvál."

Embert sors csapása, ha keserővel hányja,
 Lát a pillanatot, mely gyönyörrel kínálja.
 Teled kint szervevetést, illdozza mindenét,
 Fondor leány te vagy, érted, szerelmedért.

Vágyod esalovat, az erő tetetelen,
 Te hozzád vonzódik tömegekint esztelen.
 Ugy vagy on esztelen a boldogság perre,
 Mámoros, bodító, kevés, rövid perre.

Elröppen, nincs többé, nem sokat várogat,
 Szíj élni, eldhat ifjú világotat.

IV Szívgy kofa.

Medena aszomynak vörné ninesen kedve,
 Hiváncsiságtól ég türelmetlenkedve.
 Tudókos kofáját magához hívátja,
 De küldi a kertbe, milek fogantatja.

Medena kofája esveska, szajkókaoján,
 Már is bírágál a kert esukott ajtaján.
 Nyírá, nemesikorong, bedőzőy mankóján,
 His jut helyére, magát tájékozván.

S meg jártatva szemét a csoda fa körül,
 Lok hamar keresett ezéjának meg örül.
 De nem örült ám az ifjak öröminék,
 Nem a tündérlány aranyhajfürdjének.

S fajóügyeségtől mohón el kapatva,
 Ölöért vissza megy abba a pillanatba.
 S újból vissza térve, egyetritkőcsolván,
 Hi habzott a dühök vakmerő csorvoslyán.

Aglaja aranyos, alá omló haját,
 Gyorsan öljőjével töviben vágta át.
 S tengetve a ritka tündökölő pamatot,
 Medena aszomynak ujjongva szaladott.

Alig hogy a kofa ki ment, a lugason,
 Hes síkoltáissal ébred a hajavlon.
 "Saj, jaj, mi jött itten, miféle solvajok,
 Hajamban megloftok, édes volavagyok."

Nem maradhatok itt, nyomban el kell mennem,
 Tündér had kacagva kiát hozna engem,
 Ha peroxis maradnik erőmben meg fogva,
 Csuf kudarcot vállalva solvajkérrel fogva."

De hiszen nines bajod, mi lett ne menjel meg,
 Szivem a bánattól esordul kiüjtelnék.
 Ne menjel, maradj itt, a solvajt leverem,
 Hajad megno' ujra, maradj itt kedvesem.
 De ha már nem hajtasz sokun szolásomra,

Thorman jövel, el szállsz sűrűlő' oromra.
 Mondd leg alább ormet, hogyan kereseltek,
 Mily irányban fujnak kálódhoz a szelek. " x

" Járni én utánam, hogy ha nem vót kelése,
 Bályongni az uton, hol amny i vesély lesz,
 Nem vörnyedsz meg utul, nem pusztulsz egyedül,
 Tán szivhatok még gyönyört pirosló ajkammal.

Ékebe városban, jéscakon tanyáron,
 Váltakozó helyen van elrejtett lakásom.
 Ak de még nem jutott soha oda ember,
 Még nem mérkőzhetett a veszedelemmel."

És óla, s miként, jöve, legott igy elosont,
 Hátlyu szárny sühogy's támaszt légben vont.
 Bűvös illat árul fajón szét a gyepen,
 Kö'seab az Argirus merő, nem eleven.

Merő, őfse roskad, halott ként őfse hull,
 Szoruló melliben lélekzete befül.
 Givvínusi Madara, Akketon itt terem,
 Halált fiukhoz rohamnak hirtelen.

" Bűlj e dermedésből, jój mitelt magvatom,
 Míi sűjtött óla, mely kösz tündér hatalom?
 Halovány arxodra mi húzott ily ránerot,
 Milyen ördög jár itt kár örvendőn tánerot? "

" Rossz világot élünk, rossz szellemek járnak
 Mért nem hittedm én a jós igaz seovának.
 Mít tett a csoroszlya, irne kendiafsony,
 Glamarkodásodait, Isten irgalmorxon. "

I csoroszlyáiról hallván, jól ugrik a halott,
 Ektelen kőrornlóist vjsea nem fajt haktott.
 Öklölő haragja topogott fortyarva,
 Sziporkázott, foyrott tűz hólyagó kattanba.

Éde idevete, meg foytom a kopát,
 Tündér hajadomak nem, nem hüüba fajt.
 Arany haja fogya, kárnyei zápora,
 Éde vete, legyen nagy boszum seypora.

Avagy ne, szemim de'se hozzások,

Vele kopódrótt be a kertbe az útok.
 Fogják meg fején, kopasra nyírják,
 Fekete börtönbe durván hurcolják." "

És miként a várja szelkadt nagy városba
 Deornal a vízar, sistorque susdorgva,
 Ezt a paszomántos seolya sereg sejjel,
 Sebbel lobbal mindent, fölvermég az éjjel.

Blüsiges poroselők akkor is valóznak,
 Kiadott parancsra, nyomban indulának,
 Biz kimélet nélkül benyitnak szobába,
 Emitt egy jék lakik, amott egy jöbába.

Türkisznek, fülnek, gondosan szénérnek,
 Hossza vége sines a tengersok kerdésnek,
 Vagy sekerényt nyittatnak, limlom hever benne,
 Ágy alatt bujkálnak, mindenütt hült helye.

Minden aiget, aigot öfse visse türtak,
 Tirostó hajmalvólt hajszolni már untak,
 "Megvan meg" jéhangzik kahota sifitő,
 Kucskóban kényeret pirit a sifirtyő.

Öfse gyűt a hajtok raja körülötte,
 Téli eső viskó ronda huzka földte,
 Szurtos ganydjában falhoz lapult oda,
 Nyőszögise fölött támadt nagy kahota.

Rohogve kihurrik, viszik a borbilyhoz,
 Kőzök a raj sok ögyelgöt eléhoz,
 Benn a műhelyben az inas kutyvasch scappant,
 Várottan a kofa fejire röi kappant.

Augrik a fickó, távolról csufolja,
 Haját, már vagdosza márnak olloja,
 Senyesen tündöklék, feje csupaszodik,
 Koponyája látszik, borotva dolgorik.

Olaj sima bőrű terfejű boszorkány,
 Kikácsolva lépdel, megpanxolva torkán,
 Ránxos arcukatját boszontva facsarja,
 Hajadon leányok lengő hajfonatja.

Ujzongva kárnyari csintalan lány sereg,
 Türtjét fitogtatja, ide néz, itt lebeg."

"Nem emjemet fogd meg," hajkos kodva szólnak,
"Miki tartja haját a csúsz kapkodónak."

"Tajt a fogad vagy a tündér arany hajra,
Van mostan körített eszifundóros hajra.
Haját loptál sejtet, olloval levágtad,
Csupasz vagy ten magad, mint másnak kivántad."

Ráncigályok tova, föl dühödten koppan,
Tajtott bossusáiga gyöttri átkozottan.
Majdkisör mérgében, papot, fogja ninusen,
Forkaláb törntörből kija qper kinesem.

Nemsiel a kofa, csak nagyot obigat,
Deria verik a szorító békókat.
Továny asantja nyekken, bedugtók vigyére,
Koi zártak ar ajkót sötét börtönre.

V. Argirus elvált otthonától.

Presergó Argirus bujósotta kerben,
Edes sora jőrt fel bujában leverken.
Tihontó alom nemesuktor be szemét,
Hold sugara melletth barangolt szeresét,

Tejében is szerke jőrtak gondolatok,
Preseris való'sága, édes pillanatok,
Edes pillanatok, méznél edesebbek,
Egy szer meg izlelni, el béditő cseppék.

Tronjas száraz nyelvenek néha soha soha,
E cseppék ből nem nyugt a sors, ha mostoha,
Aki meg izlette siffis vére bugyog,
Azt mohó kéjes vagy elfogja mint hurok.

Kiválya kincs halmar, biboros finy semmi,
Pompá nem varázsol, ha másutt jitermi.
Eped a vágyó szív, el nyomath behellet,
Mikor a köibelt fej schol sem lel helyet.

Smiként a sebreth vad elvált a többitől
Többi nem az mivel, élők körül kidől.
Vagy a szereltemmel beoltott szív beteg,
Tovrad, elhal, ha nem leli kiert rebeg.

Beteg, türelme nincs, keresni ösztökél,
 Frembe szállni bajjait van, mint vontaó kötél,
 Szándéka el tőkielt meg vinni bár mivel,
 Sebretten forrongva háborodást mivel.

Trójines igy vala, egy gondolat, valja,
 Setteit többemár nem az esze szabja.
 Mint meg bomlott, dúlt futa fát is alá,
 Ketség be esetten mi sem vigasztalá.

Jól le szabadtá a kezben s hadonárva,
 Jákak nyugdosott meg, öföze tört sok vára.
 Sajtókó dühében én haját, roinyatta,
 Szegény szőlőkaró veszejett miatta.

Ugy oda vagdosota márvány pad szélére,
 Hogy majol belé szabadt kőrja ina érse.
 Settepte ruháit, tánczolt a kalapján,
 Gallyakat, lefordelt, ropogtak haragján.

Majol hogy első dühét a bánat, fojtotta,
 Reszketve öföze dúlt, fejét le hajította.
 Settekre bredés lón az bredése,
 Ajjásol, amjásol kérse, mi a része.

"Eles jó szükeim, itt hagyok titeket,
 Szereuse asillagom mefönnen intetet.
 Sikoltásjal tünit ölem bőszerelmem,
 Ki kutatom holvan, utána kell kelnem.

Akár, halom lakik pokolnak fenékén,
 Le szállok én érse, utána megyekén.
 Néllküle nincs nyugtom, ninusen maradásom,
 Szeretem ö szeret, mit is magyarázom."

III Nem fogsz te el hagyni, egyetben magyarátom,
 Körményen járul járhatse, eszed be juttatom.
 Ki fudja utaid hova vezérelnek,
 Nem rohansz majd netki nagy veszedelmek.

Menekülés ninusen, ifjan veszel oda,
 Ha meg esnek rajtad, nem is volna esoda.
 Jó jó gondom volt rád, gondolat nevellek,
 El fognak ejteni gyilkoló fegyverek.

Idom, uságtól elhozza seáraz sivatagon
 Hófodke bérreken lovina nyom agyon.
 Hajts hát a savunkra, maradj itten nálunk
 Ede mes király lányt számodra találunk."

Jászósdatta atyja, nagy az egész kasszely.
 Tugius nem hajlik, kemény mint az acél.
 Látsván ihleten, hogy semmi kéj sem marad,
 Kimeriet számára egyvika aranyat.

Holmiát ar útra, el kísérti anyja,
 Leghívebb szolgáját magához hívatta.
 Megtelt tarisznyát kap hátra a szolga,
 Promorára fordul kevesinek dolga.

Itt a király fiút, mégis az ott siratják
 Jászósdott sírvel sűs lönyök meg anyját.
 Nincly egy ügynek kell ilyen boldogság,
 Örömebben ver sírre, ha gyönögék gondozták.

Itt de ily együgyű a leg okosabb is,
 Ismert eszű mosoly bóka hajlit abbir.
 Hajlik a szolga is, nyomja tarisznyája,
 Buha, arany sűnya neheredite rája.

Ura vigasz talja, v' is meg volt rakva,
 Kér fokos, vándor bot, lógott rajta kardja.
 Nem is kislekednek, del előtt még jöttek
 Brúcsurót inteket atyja fűsögör.

Ja miúgy könnyen vált a herceg ott honától,
 Nly neher könnyeket sirt ar anyja mártól,
 Majd a sokas ura lön az új helyzetnek,
 Jódó sebet hegyekt, multakata felednek.

Kendesen folyt minden, mint folyó árja,
 Csak ihleten királyt a boszu nem sánja.
 Jót riad almából, ninesen maradása,
 Kussált haját tépi, öreg fejét rára.

Peréklo' osuhája irgalmat nem ottja,
 Ittérát xánrba sredi agya rögeitt foltja.
 Parancs savára lön bakónak pallasza
 Jilanius jósna k hegyetlen gyilkosa.

Ittérá előtt lebeg nimán kodó arca,
 A gyenge aggodgán kinos halál harca.
 Sűja sánakorás ver gyökereit benne,
 Enyhítő' könnyeket örömmel könnyerne.

De titova buja nem faasar szemébe,
 Moir csak halmi jár a lélek ö betéje,
 Emésztő sorvadós kengeli maffjait,
 Kémese életét tartja még imo, hit.

VII. Argirus első kalandjai

Utának jár adalma, ismeretlen bolygós,
 Titkos idegen föld kíváncsin babonáz.
 Első ifjuságunk zöld fátevel remény,
 Föld furó a földnek gyomrába is kemény.

Kötés gép, folyónak medrét öfze hányja,
 Turkál a fenékre el jutni a vágya.
 Lig hajó a magas égbe föl szállad,
 Bolygóknak titkát tudni, burogy az akarat.

Itt ifjú Argirus körmögedin kelt usza,
 Mintha tájra, gondja eszébe sem jutna,
 Tutyórisorve lépdel fönn hordott fejével,
 Mintha fiatalabb volna egy pár évvel.

Reményekkel telten orsóigokhoz járja,
 Tüskés fától kerülő, hal a tündér vára.
 Ungot, borket, tüskét, bokrot öfze járja,
 Argirus scholsem akadna nyomára.

Imenne sova menne buerkiás tájra jirtnak,
 Villám sikrák levak bokrosodva futnak.
 Klarsu, sárga esődör, csikó, kanera, tarka,
 Szikrát hány ibolyát mind egyiknek farka.

Togyon csapja mint a villám a kördögöt,
 Aritka ménestől hogy keritnek kettőt?
 Argirus királyfi rár fokosa esücsa
 Nagy öröme a sikrát mind ki hurra.

Erre a vadakhoz lassan közelednek,
 Trámlásuk gyöngűt, kíváncsin fűlelnek.
 Ki tudja, hogy hogy nem, egyik másikat szelid,
 Argirus sinasa szép paripát kerit.

Jok falu s tanyába bejutottak immár,
 Lovak oda verett ráblik tanyáinál.
 Most is veszedelmes tájra vetődtenek,
 Foguk majd ott maradt, viddék a földet.
 Búdós kőd gőzötög fojtó kén szagával,

Kettejük tüdeje iszonyatos hárt vall.
 Jósványos fősérből rothadt vir föcscentki,
 Megmondul föld alatt; itt még nemjárt sentki
 Itt szárnyas egerék röpködnek vijjogva,
 Dele csirpáskodnak föl borradt hajuleba.
 Jipitnak, egy másról ijedten leverik,
 Gyorsan hadonásznak kivont fegyverek.
 Fejökhet le tartják, öfse kyporognak,
 Blandjükneki koppan uhogó baglyoknak,
 Loapkodja reá a hiálló kövekre,
 Hullnak; innuk nyekken, nyakkuk kitékerve.
 Bszapból pukkanna buborék föl föl száll,
 Dúró mint csapója's hervad tüle fűszál.
 Csuppan bokáig a botorkáló lába,
 Hasan csuszának hogy ne fulladjanak lábba.
 Ingoványnak szelén gránit szikla mered.
 "Még másodé szolgám ezt a sikos hegyet."
 "Merem uram hát tartod lehetőnek"
 "Neki kaparszkodni a tejein lőnek."
 A kopár fennsikon a mint sejjel néznek,
 Lárú korom felleg gomolyodik égnek.
 "Mi az ördög adta kavardik ottan?"
 "Még hőkkenve lesik, seivük nagyot dobban."
 Fel kigyó, fel mandár iszonyatos sarkány,
 Taraja világot vörösen sárgán.
 Vigyázzatok, mintha lenyelni akarna,
 Szas nyelve villog, kapar kámpóskarna.
 Dereka ugrásra tekeredik épen,
 Nem teketória; de ré's nyit testében,
 Szögírus vágta meg, habzó nyála esorog,
 Mohón föl sürcsöli, megkikül a homok.
 "Mogorán fent tartott feje le hanyaslik,
 Szaskodni akar, de vért ömlőst a tik.
 Lőrés ránkajja, bennl, kópszáiban végig nyul
 Klajaitól többé nem restket szelid nyul.
 Jóban fetrengse méltán, te undok sörnyeseg,

Orvok, gyöngé bárány boszulva véresek.
 Nem vándorok többé rabolni tájadra,
 De medor, mig szét veszel hasad sár darabra.

VIII ² Argivus és az orvok.

Szürkibe veggült már a nap fehér fénye,
 Horhad, fak odvától lo' ugyan csak félve.
 Meltán félrelitnek szörnyű nagy lábnyomok,
 Le nyomott galyakon rátapadt sár, homok.

Nazjon kit, vullanak esoda vándorjóténak?
 Fötetes barlanghoz utként hanyarognak.

Nagy nyilása előtt füst száll, jót az ignek,
 Türelő fa ágak oda benn el ignek.

Amint a király fi inasával benn lett,
 Iszonyatos lángnak csapkodása mellett
 Kettenezes orjáot pillant meg ijedve,
 Szarvost porított nyarson türelmetlen kedve.

Minden forgatásnál, viasorgott a foga,
 Hatalmas érvágya lehetett az oka.
 Úszók piszkította korros ábrákkalja
 Egy szemét homlokán szerte szét forgatja.

Blyen munkájában a két jövevényre
 Egyszerre rá akadt háros öröme.

"A vakmerőség és hová meg amyi

Hogy ti mertek hová meg csak úgy be toppanni.

Ti semmire kelök, törpik, ti porontyok,

Ti mindent fitymálva csak úgy ide ronttok!

Majd nem lesetek bátrak vezezt hüvelyk jancsok,

Hogyha véretek e bódónben meg alszik.

Rigen nem volt rézern ember hus iriben,

Kapóra jöttök ti, fel fallak iriben.

Nó no ne féljete, nincs gonosz szándékotom,

Trefáló voltommal nem vagyok kártékony.

Nem bánatok én senkit, a sorsom se bánatok,

Kit kirak gyötörnek az ver másra bánatok.

Ázert hát uljeteke mohos köpadra,

Örömet meghilak frisen sült falatra.

Legetek venolégim, van itt eszem iszem,

Mulatsatok nálam, itt maradtok bizony."

Pikkán a föld alól, puelle' morgó, iágo,
 Bukfeneket hány, itt van két szeresen fiérkö.
 Szólaa hasra buknaa legott puffanásat,
 Mátatofsdagban versenőreke egy máfsal.
 Majd föl utneke sípín manisukak, ki nyujtják,
 Munkra föl nének, vigyádnak mint kutyák.

Emekintésere rohamak secaladnak,
 Abrosok bukkofo kupaó osztakra föl adnak.
 Egyik faragott kést, villát hoz a másik,
 Majd amár ki befut, tallal hadonizik.
 Lehunnák a nyársat, bődonból zsirt öntnek,
 Szultán kengéret nyujtnak, uruknak körszöntnek.
 Egy szem kunyoritók, csukott ajtó szét, vált,
 Bekapja a föld a kondor szereseny párt.

"Méltoztassék tehát maguknak uraim,
 Jéssék hozzálatni fölvan táladva im,
 Ide mi szél fújta, mi járatta vannak,
 Itt létüket mikéjé fejtsen meg magamnak." 2 "

"Vias nagy bátyám, meg követem szépen,
 Hogy ide kerülésint, ne vegyeresen néven.
 Argirus király, fi vagyok én bujdosó,
 Ékeke városba jutni ohajtozó."

Jündér beány belém szomjas vágyat olta,
 Beteg, földön futó vágyok én aróta.
 Derűre borura rajta jár ar eszem,
 Hol a vátozó hely, mindenütt keresem." 3 "

"Jok dolog tudása gyülemlett agyamba,
 De amak nálam nincs se hire se hamva,
 Jündérim jörmek hajnal pirkadta kor,
 Beszélek velök, tain többet mondok ottkor."

"Kért edes fiam, te me busla kódját,
 Nem jó ha ar eszed szabadsatlani ott jár.
 Most tain kicsit emének, egyet koccsintanóink,
 Fogjunk végre hozzá, ki hül a vacsoráink." 4 "

Es minnek utána jalabornak vala
 Meg esendül a barbans elatsó dalac.
 Szógan ömlő akord, hallszék pár szereseny,
 Mámoros kábulás, lön enyhe pihenés.

Oria's fél szemű vendégit jól költi,
 Jól megvendégti a reggeli nem bűnti,
 Haragos hajnalkor, barlangját elhagyja,
 Tündereit esálja trombita szólójá.
 És a szűlő őriés "dübörgő" szavával,
 Megrendül a barlang, nyit a szikla hátul.
 Túl jobbra, balról vönlik mint süska,
 Leprős boszorkány had, keszkelébe sánta.
 Sürge tündér sereg sűrű pajzsan kivá,
 Ugráló párokkal telik a hegy oldal,
 Széjjel bontotthajjal, levéllel övezve,
 De vaj hajlaton fut, nyomban szövs medve.
 Vörös vad örlőgi boxontas mellével,
 Dömögve üldözi, kenguru szökdecsel.
 Beszere, xursog minden, támad xene bona,
 Műltés, sivitás, xagy valék, babona.
 Jovia's toppanván, szünik a szibvásás,
 Legye mer mozerammé, míg a legye mo'sz kál.
 "Egyet mondok "széla", kettőt des. belöle,
 Hol a vál soró hely, sudok-e felöte?
 Wagy tan hallattatok, holmit valamerről
 "E'szaki fekkere városnak híeről."
 Hogy nem szolgálhattak, mind egyikük bánta,
 Vala mennyiükön kifogott a sánta.
 Mosolygva vitatlan kezét mosogatta,
 Lesütött szemekkel fejét hajlitogatta.
 Szégyellős bevingka, vitéz horra képest,
 Elpirul, meg nyitni száját alig képes.
 Pedig nyája's arca unvarlelket földte,
 Semmi sem volt szent a világon elötte.
 Rózaság morgatta minden poraikáját,
 Hetedhet országon nem tálatni parjat.
 "Mélkő's ágos uram, jartam városok bá,
 Ott is meg fordultam egy kor kőborogva.
 Jutam én arra is a csavargó's járast,
 His borra való'rt, műviszem a hálast."
 "Na urak e fiókó'sokat fonyótólott,
 Utba igazítja hamar a vándor löt."

Delegyetek résen, agya fűt hízeltő,
Valami eskélyt is alig ádemel ő.

Agrius a sántát, legott föl fogadja,
Hálálkodva a nagy fél szeműt el hagyja.
Jósze-szedelődve utra kerekednek,
Lábait be válnak forgó kerekeknek.

Görbe görbe úton sok fél el vitték,
Gyorsan el huródott mellettük sok vidék.
Négre magas hegynek tetejére vive,
Kifakadt a sánta ebbe a beszédbe.

"Görém nézek azt a kikello" halmot ott,
Melyet a dél után beszállt köd el mosott;
Annak tövében van a fekete város,
Hogy, hol fekszik, ime eléggi világos.

En innét tovább egy lapodtat sem megyek,
Enkább el mondom, csak vissza eresznek.
Mikor itt bolyongtam éveknek elötte,
Jusztításaimat sok lakosa nyögte.

Glurkornól, hogy vertek, jég galni még fogja,
Miótt ser lései, sok kővet dulokja.

Jár vásott gyereket, pedig agyon vertem,
Mikor gungolodni mertek én felettem.

Uldoröbe vett egy följegyzett csapat,
Kövekkel letörték benn fél lábamat;
Kövekkel hajgáltak véres bosen dultan,
Éo halálában én alig szabadultam."

VIII ² A fekete város s az özvegy asszony.

Elmenvén a sánta, Agrius sietett,
Hogy meg pillantá a rég soványgott helyet.
Szürkület be állta léptét, keltörtette,
Judasas jégonyék susogtak felette.

Jello" kerekedett, yalyak hajladornak,
Kivuttyoló" békák tóban kajáldornak.
Jello" hűvösödik, orron eső" cseppek,

Jótét pelttyek porban, jobban jobban eszpegy.
 Úr szolgának lába nem elég nagy, sebes,
 Mint a minő volna ö'nekik kellemes.
 Döblya villámok szikárnak az égen,
 Még meg dördölül itt ott, arrott esik régen.
 Öket sem kíméli a nyargaló szapor,
 Kutyagva lecsordul s mentő földel távol.
 Dörög nyakig árva részük hideg fűdő,
 Lucspors az országút, nem vigasztal kűrtő.
 Sikos pályájukon néha föl is bukának,
 Csirix a sár másutt ragadó's talpuknak.
 Míg hogy oromognak, pedig besötétül,
 A fekete város feketébb az éjtel.
 Fekete a tuskó, a mire bukkanak
 Fekete a sövény, reki memek falnak.
 Láb új hegyre lép föl csöndesen mind egyik,
 Hajuk szála égnek borzad egytől egyig.
 Ki tudja, ki lakta borkalmas városba
 Hivataros éjjet be másni lopádrva.
 Hadta magát már olyan az ördögnek.
 Vessünk rá keresztet. De halk hol zörögnek
 Mintha benn valami zörög röngetnának,
 J. dorong ütődnek a zárt kapu fel fának.
 Hallgatódnak. Lyrá döngni kezd a dorong,
 Végre esend lön. Vörök nagy hullámban tolong.
 Szörös batorit. "bredjünk csak gyere."
 Meseu tálong a városnak fötere.
 Csöndes házak között egész idegenek,
 Akából ki kél föl, mi töök legyenek.
 Majd valami állat im felejük kullog,
 Amint raglalkodik föl ismerik butolog.
 Nem harapó's, nyaló, farkát csóválgatja
 Hol nyitlik az ajtó, látocik mutatgatja.
 Lassan be is nyitnak, konyhába memekbe,
 Lábuk belé botlik esőtrökbe, vedrekbe.
 Pislogó' mécs lámpa vagyon el alvóban,
 Villog a macskának merne a kűrkőban,
 Amint a konyhában vakon botorkálnak,
 Nehi ütődik a fejeik a deszkának.
 Leveri az üstöt ijedten az inas,
 Öredt eseléd hiált, "Tolvaj, ki az, mi az."

Nem is jól bred az övegy házi asszony,
 Nyen eske pári kit jól ne riasson!
 De az gyertyát gyújt meg jól pattan lábara,
 Szaggolan hí siet, vésztaját jól tájja.

Milyelyt az övegy az ifjút meg pillantá,
 Haragvó arca változik nyájassá.
 Szemre való legényt szeretnek övegyek,
 Kérderi, hogy ide hogyan kerülhettek.

Hogy itt idegenek, kerdi a királyfi,
 Szeretne valakit itten meg találni,
 Holman jött hí fia, hí séggel hí tájja,
 Kérdi merre van a váltózó hely tájja.

"Külváros kert ninesen járja a világon
 Van benne sok madár, csipra, útkom, bákum,
 Szivárvány kert, csillog, seintjást seik folyója,
 Tündér kis asszonyok rendez mulatójja."

Nem mesze van ide, holnap meg mutatom,
 De néked királyfi jól esz nyugalom.
 Eredj halmi ebbe a vendég seobába,
 Váulj nem bujdosál oly sokat hiába."

Vándor királyfiút maga vezetibe,
 Fartás lányá jár az övegynek esibe.
 Szerette leányát, anyja ne szeretné,
 Hát még ha lehetne ö fejedelmné.

Anyafut, rovarosig sövestkerett vele,
 Gonosz vilnoksággal lón telides tele.
 Hölöba keritni, gardag királyfiút,
 Ebből a magái kinek kinek hiút.

Hogy tehát Argirust lányának szerete,
 Mielőtt az övegy befeküdt este,
 Argirus inasát rá veszi hogy legyen,
 Faisa a furfanggal hí kovacsolt eselben.

"Hicsiny tömlöt adok ides fiám neked,
 Holnap a szép kertben nyomja kisérted.
 Vad saja felé fuvalmat riasson,
 Ha közelg felétek a tündér kis asszony."

Horn lepi, nyomja, adolig te ne költsd fel,
 Halántékát kerven esz agoskenőcsivel,
 Míg nem min a kertből a tündér kis asszony,
 Egyetlen leányom kerejudalmarron."

E mellett seavának hangjait kísérel,
 Szanyok csengése, kedvesebb esése,
 Szolgának fölnyitott, terpesztett márkába,
 Készedette magát ily módon a kába.

IX. A váltóhelysaxinas viculása.

2. Másnap korahajnal pirosolva égen,
 Akletonnak sarját, ében leli régen,
 Folyó víz medrében sükrörödik, vízsa,
 Argirus örömet már előre ifsa.

Szolgája kíséri kullogva nyomában,
 Altasó tömlőcskét soritván márkában,
 Váltóhely itt van, belépnek a kertbe,
 Argirus ohajja beliscene-telvé?

Törvások zúgása, berkek zöldje mellett
 Épedő gyönyörben remegve lépdellett.
 Seint jászó hullámok lombokat, csökölvő,
 Parsig ki öntenek néhány für bokorba,
 Körösen hullámzik, enyhén csalogató,
 Trüst, habjaival, víre csalogató.
 Előszűz mi lakka mily fenékről bugyyan,
 Itán éperenciás világ vagyon, dulnan!

Gmáidott aranyos napnak karimaja,
 Fölbukkanva kíséret, reggeli imaria.
 Mésze halom mögül tért, vízsa uszából
 Leküldött sugara bimbót, rügyes ópól.

Imintha fénykörből gomolyodni kelő,
 Felső part mentében támasd sürtke felhő.
 Közélg se állin közva sózold, víre fölött,
 Foszányokra málik slátszik, mit elfödött.

Foszányokra veszik hamvas sürtke felhő,
 Néma hatyuk vonta nascaól tűnik elő.
 Hanyatt, fekszik berme hajavlon Aglaja,
 Aranyos hajával esintalanul jászva.

Örök mosoly szánant, püxiny saja szelen,
 Faján godór mélyed férfe sütt igében.
 Fő hatyuk ohajót halkan idebb hurrakt,
 Ufjuk maradt résit hajlongva átuforakt,

Iki lép botrogatva fodoros arany haját,
 Hajadon Aglaja parra hajolva át.
 Feros harmat eséptől gyöngyös gyepre lebben,
 Nem lebbenhet píriny lábujj hegye sebben.
 Csókra csucsarodott ajka csókait eped,
 Fihető mellében sorul a lehelet.
 Villogó szemei ki gyúltak a tüztől,
 Ego' orcaja is ki gyúlt lángtól füstől.

Teremig habozott hogy hű esetét maradjon,
 De kataszt a pénz, az ígért szép menny ajzong.
 Földöljé a szolgálja nyomban jöt meg nyomva,
 Elsenderítettte magát mély álomba.

Ghy kéj önem sejté, ki közele feleje,
 Mit se tudott róla, mitörténik vele.
 Akár a világra a sarkából kifordul,
 Szánrol a mindenség píttyókósan bortul.

"Mint horkalsz alj mélyen, minek szunyadodol,
 Hogy ha nem ébredsz föl, bi bójom nem oserol.
 Mennyit álmodotam rólad kivánsian,
 Tim itt hány koldódot s nem ébredsz föl fiam."

Fekete bajusokod miért löyle kajlaim,
 Ne vedd zokkon lötem, föl pödrom ej hadlaim.
 Miért irrad könnyeket szemidnek teje,
 Miért ha irrasztana lázban forró teje.

Ébredj sevilas fiam, hisz hogy utra szálltal,
 Miattam amnyi bajt el tárn nem szántal.
 Nem aréit leve hogy mi haszna se legyen,
 Alannem hogy nyugodjite siker küvelmeden."

Ébreded Aglaja hívóba fagyottal,
 Pévare se ébredt föl álmaiból miatta.
 Weigre is gyarumok tünt neki a dolog,
 Látrán hogy a szolgálja nyugtalanul morog.

Járó pillantással savarát föl fogva,
 Tejsi hogy vircolás vagy on a dologba.
 De elpalásolva a meg tudottakat,
 Enyhén befordolag új savakra fakkad.

" Mondd meg fiom szolgám Trigirus uradnak,
 Környeim érette süntelen fakadnak,
 Taka voltam nála, De most el kell mennem,
 Noha tudom telnek az ő kedve bennem.

Glaxtalanul törté magát in érettem,
 Nem ébredt föl noha vülsig ébreszt gettem.
 Valébb kell távoznom törvényünknek folytán,
 Hol madár sem repül, az ég komor boltján.

Mer az seikla falak el dugott odvában,
 Mar talékra tesső svámtalan sáskán van.
 Ejjet napokat őt áll kancsalgó'szemmel,
 Tessen játszador kiöltött nyelvével.

Nem férhetett oda még soha halandó,
 Tekergős utjának vesélye borzaszó.
 Aki merese mellett feléje mert menni,
 Mjornban el sünt, nyomul, sem maradt föl sem.

Kedves fiom végül van egy üzenetem,
 Mondd Trigirus urat seipen tiszeltetem.
 Vegye le a kardját kisebbik segeiről,
 Vigja csak a nagyra, nem bajha meg sérül."

Tröpfke idő'szármján el telvén egy óra,
 Liét, vifsa a lebben a lengő hajóra.
 Klänge kedve szerént. Aglajja sem járhat,
 Klénytelen ott hagyják a meg babonárat.

Trömpseit hullatva, vifsa vifsa fordul,
 Kise szabadult meg magasko hatalomtól.
 A karatlanul min, a tön tova siklik,
 Nema hatyjuk hűzzák. Mária's mefse seintlik.

Ekkor vigyázza a betanított eseléd,
 Megkemi urának halántékát szemét.
 Trigirus föl ébredt, mélyen föl sóhajtott,
 Mint ha látott volna lengeni egy hajót.

Tréder gesvén mi volt emitt, mi volt amott,
 Egyet más az inas elmondogatott.
 Vegye le a kardját kisebbik segeiről,
 Vigja csak a nagyra, nem bajha meg sérül.

Minem derítette e-szavak értelmét,
 Maga kelletti föl az inas veszedelmét.
 Találós beszédnek dikkába avatva,
 Trójius megérsi, mi van a mondakba.

"Aruló józ fiérkó, te hűtelen szolgál,
 Járóddal elbánni les kardomnak dolga.
 Nyomorult mit esel, térdre én elöttem,
 Jój vesekló nyulat, nemis ak egy veselőttem.

Elveled pokolba, könnyeiddel együtt,
 A levegő palaka világtán ofszre dült.
 De hogy, csak kevesebb les egy nyavalyáfsal,
 Iporog a föld tovább, sokoth forduláfsal."

I könnyögését hallja, de meg nem hallgatja,
 Kímán koldúsának minsen fogantatja.
 Szél kard pengéje, mint a hóhér baidja,
 Halált hozó élet agyába bemártja.

Izt hasad a szolgál és koponyája,
 Izt lovszan természet hitvány alkotmányja.
 I miben imént vala sürgő forgó élet,
 Mogyó szellem abban többi föl nem élet.

X. Trójius bánatja.

Glábultan fejében bis Trójius meggyen,
 Keresetül is kasul, árkon, bokron hegyen.
 Tekete városra visza tekint, segeiny,
 Júsólgo'kod barong megát hozott egen.

Jívétisellepi nyomorostón a bánat,
 Jántarogva asoseg, lábán alig vill hat.
 Kéltalan kivályog, meg meg áll fötreczen,
 Meg gönyedten kulbog föl detlen föld'eken.

Jéles napnak képe vörösdik rája,
 Bámán bánisr kodik, lóg az al kaparója.
 De azért csak ment ő, de hogy tudta merre,
 Magas hegy tövébe út csak egyseere.

Majd be állott az éj sötét őröflege,
 Akkor lett csak hósnak völgyének vége.
 Meg botlik, elterül, szélében hósnakban,
 Mint halott egy feküdt, merően magában.

Magasan tűndöklött a nap az éj botján,
 Mikoron Trigirius tápés-kodott botján.
 Híg vándorog föl, főtessmél végtére,
 Jugarak melege jöttönnyan érte.

Jüszeres gomba szag várát, meg csipdesse,
 Tűsnak tart a hegynek szélén a fenyvesbe.
 Heres gél, sörre kibujt korimákát,
 Glámozsa, palatka, ismét kaparósegyet.

Trimatol tüdője gyanta illataira,
 Mókuspár föl illan egy fa suvarára.
 Fetején veszekszik, fogsoruk vicserog,
 Egy kettő, eltűnik, sakarják bogorok.
 Tűszes kopárlik, a hegynek tarajára,
 Leveles palatka itt ott, kicsillámlit,
 Feltűnik a meriner salsólestőjeis,
 His gyalog ösvényre tekergősen levis.

Trigirust eltepi miláro' bánatja,
 Könny solub szemébe, vízsra nem fojtthatja.
 Sziklakékkal behintett, gyepes völgybe értel,
 Szánalmat keltsőleg egy sziklara bédet.

„Uszó felhő csoport, felétek inteyet,
 Elhagyjatok messze, idesim kitéket.
 Ides anyám hogy vagy, siratsz bizonyára,
 Könnyeit hullatja anyarosz fiúra.

Engem minden jóba gondolat betakarthat,
 Lagymatag fűrdőben magad mosogattál.
 Feltettél a szélköt, hogy dolmányom vékony,
 Itt ki sem felt engem, van csak sírhatnákom.

Blát szeretett apám, mi járóban vagy te,
 Silárinus kirja rajtad nem séradt-e.
 Hoz-e, hogy ott élvi lelki furdalósvet,
 Vagy ketteledet már a sírban magyarávod?

Hogy Tituszust a bakó kiütötte,
 Dívós tündér kére itéljen fölötte.
 Mertedbe aranyos almaját, varázsolta,
 Innen kandi bünös elhamarkodásod.
 Akát mit evők vagytok édestestvéreim,
 Merre barárgoltok a sorsmenetein?
 Ott hon vagytok szépen, apátok házában,
 Vagy mord eszta síkján, halálnak farkában?
 Legyetek akár hol, üldjön a szerencse,
 Iminden irásokat bí bajtól meg mentse.
 Nekem itt e földön nincsen mit keresnem,
 Ahin ek tartott szolgálom meg esalt, keservesen.
 Mellettem volt, újra szép tündér kis afzony,
 Történ szerkentett, hogy életre támaszson.
 Ahába, a gonosz bolondító győzött,
 Vagy egy afzony mákot, nagy vesztetre főzött.
 Marson tündér leány a suhant örökre,
 Mésze jászak földre, sátra jégmezőkre.
 Nem jüstött még oda senki ember fia,
 Rejtett való'sága hasztalanul hija.
 Bárson vállalkozók, kik hajóra szállnak,
 Dög torlasba fulnak, recsegnék fa szálak.
 Dong szörnyű szibajjal vas verte alkotmány,
 Mörkök ugrándoznak repedt kőzár, kormán.
 Merre merre jutnók e mese országba,
 Hol szamójid vagy hajp lakik ezthalt ráigva,
 Falán ós magyar is s vele törpe szerjén,
 Elterít mogorván, jászak felé sürkén!
 Trigirus már valóni kíván az elétűk,
 Titkoron a mésze ködiből meg pendül.
 Nem földi születettnek hallan ömlő hangja,
 Lesz közelget úszva tündérlány alakja.
 Leprei lebbienek, hajlong fehér karja,
 Gyöngye lepel vállán gyöngyeden takarja,
 Bárson harnaas arján ifjú mosoly nevet,
 Szőlőja, Trigirus, Trigirus e nevet.

Ha pokol gyötrelme, fehélyével kinosz,
 Gyon balasam minden fehélyt kiirt, kinosz.
 Teled kerek begott, Argirus bujirrat,
 Amint ceá ex a nem vart öröm háruh.

Tot ugrik, siet a vigasztaló felé,
 Amuh, bámmuh, homon kerülhetett elé.
 "Bujdosó'ne csüggedj, arlodat elered,
 Aglajia királyné küldött ide érted."

Kézét meg ragadmi, nincsen hatalmába,
 Szapkod az úrben a király fiutána,
 Imiként az el hangzott szó elröppen egyorsan,
 Valóbil semmi tess, tüni a lány begottan.

"Kémlik mintha nemis álmat, littan volna,
 Mintha tündér ajsony kéze kalauz olna.
 Ah ide csalfa kép volt, szemem hápróvátja,
 Golen a sorsomat örömögára hagyta.

Nem segít már rajtam semmi e világon,
 Vökre ivertettem, aki volt világon,
 Szilyen háprós fut hát földi szenvedéshez,
 Analam asott szív, mely már mit sem értek!

Mikor nem találni nyornor körepette
 Ettet adó gyönyört, esét nem követte,
 Birem hanyaritott egy csapásal végét,
 Vergődésimék, jobb az mint, abjélet."

Gokakor habozásnak váratlan esemény.
 Szakítja a végét, asomót ketté metszven.
 Ugy a király fiut álmatkoda'sóiból
 Bíróságja nagy rajtámadva nem távol.

XI. Argirus is az ördög fiak.

Ha vasruddal vakkott székér yodrönörög,
 Csörömpöl, vonalják hatalmas csödvörök,
 Hogyha fűrészalom fogacsikog nyifog,
 Husgató rajától fájdul emberi fog.

Aha tux is süttötte rérmorsár meg dárulát,
 Kündük, vésza stöcceren, ring a földt egyesül;
 Hogy ha bögyö bívalt, mardos farkas csorda,
 Borsalmasan üvölt marhalékát fojtva;

Valami üregből, rengetve a szájat,
 Fokhol szibaj ilyen nagyvaléka támad.
 Csüggvedt Argirus vértette lüktet,
 Hetségbe estek így telik örömeiket.

Van valami ismét, ami ad életet,
 De a barlangürbe, előre, mitehet,
 Mitehet oda benn, mitől erivalgás,
 Mitől származ hatik így vesett nyavalyás?

Három ördög fia hörgve rikácsolón,
 Egy más farkát fojtván, gomolyog egy esomón.
 Nyelvést ölti, karmol, harapdát is ugat,
 Durva dorong üti meg dagadt gyomrukat.

Vörös foguk törve, szoronyeket kagylólnak,
 Egy más haját sejtet eresztik foszlány nak.
 Dulástot hurigálnak, ostort, sorit egyik,
 Farka papucs véget, másik verekedik.

Hörög bátorsága nem szállt a talpába,
 Meg pillantva magát ördög fitanyúba,
 Hírdi, elöb vetve magára keresetet,
 "Gyaz fiúk, mi az, mi együvé vesztett."

Yeeskelábu seörös, seuroos sítán csorda
 Fanyáját nem járta, vendég jórég óta.
 Dulakodást hagyva, fejét ofszredugja,
 Hogy vitén Argirus állitt odujukba.

"E három portéka bolygat minket ürpi,
 Mind egyikünk érte halált vesztve díul vi.
 Bölölgült süleink hagyják öitkségbe,
 De csak együtt van e háromnak éitke."

Ha aki e palástot, papucsot, főt ölti,
 Suhint, ez ostorral, többé már nem földi,
 Köt elöttem, mondva, köt utánam mondva,
 Fér a alatt elröppen kikellő távolba. "

" Nem kell újat huzni mindjárt nagy olvadásban,
 Meg tudok diézni, karcrogok alásan,
 Harom derék legény minék szivatkozón,
 En az örök séget rendén sejjel veszem.

Hagy jöjök mindent itt, menjetek jó messze,
 Imikor az ostorral, suhintok, egyszerre,
 Versenyre újás léptekkel fujsatok,
 Di elöször itt van, mindent amuk adok. "

Graba örök fiaik belényugvának,
 Blittek a közejük lepottyant birának,
 Mindjárt elsietnek egy messze pont felé,
 Hol miukat, pedig Agurus főt redé.

Köt elöttem, mondva, köt utánam mondva,
 Felillant a berken, csugorodott pontta,
 Uenyéső pontta, örökök szemében,
 Mír földeket szeldelt villám gyors roptében.

Egy koron a kétes jövő sítka közt,
 Főt találó sellem furfanggal sán ki költ,
 I kor mányor hatóan röpiút főt az égbe,
 Engedelmeskedő új röpiútó gépe.

Jokai, sokai röpiút, Agurus király fi,
 Táradsan újatól keresne le szállni,
 Ostorát közi, már is alább szálla,
 Papucsát le ejti, majd hogy alái hulla.

Terencesisen még is magasból lejutván,
 Földet ér alába, már is álla dudván,
 Szürke granit amok rideg csöndefsiége,
 Nyugvók körülötte, miként örök béke.

Pépéd, kopár seiklák levet, törmedéke
 Imaragd tenger szemek lenyul fenekére.
 Kúhogy' víz esés habjai megasálnak,
 Csak a közelyésben véli hószalagnak.

Hideg viradása völgybe hőmpölyög le,
 Szét ömölve alant virágos mezőkre.
 Virágos kék ne felejt, havas rózsá, sárga,
 Virágos kert fűvét, befesti tarkára.

Körül-kapasz kodik pár esenevise feyő,
 Törpén földhöz simul, magasa főt nem nő.
 Vízis kisérket, harnas sűrű felhő
 Meg nem mászott omok tájékaról eljö.

Szemkört hegy oldalra lassan kint ráborul,
 Legeléső xerge használja fátjótul.
 Gö'guruláshallik, tenger szem vízéher
 Tízalva aló száll, bíralma van é'hez.

Gjedexve sivit, marmota gödrében,
 Majd be áll siri esend havasok völgyében.
 Trigirus nem nyugsik s folyton dideregve
 Majd őssefagy a nagy vaczogó hidegbe.

XII Trigirus öröme.

Sokszor, hogzha bajba sodor balszerencsénk,
 Mindemmel szakítsni leg jobban szeretnünk,
 Reményünk aló szállt csillaga helyébe,
 Várastlan szerencse vetődik lenkbe.

Alfásult Trigirus csak egy salálomra,
 Viradóra lejut valami holdomra;
 La mint körül tekint, mi isten csodája,
 Tündér vár volt bezregami utját állja.

Kődben teng hársora, tornyos palotájca,
 Lól bukkant városnap fényét rá'boosítja.

Argirus nem haboz, határoz hírdelen,
 At halad a bástyán csak hamar jön le em.

Tornyos palotához vezet lépcsit,
 Nem himor nem hámor kapujába be nyit.
 Kapusa kőszönti egy leány üdvözlé,
 Argirus király fit beme fot ismeri.

Maradjon nagy uram hamar fot sietek,
 Király kis ajzományom bus lakodite be teg.
 Imagas urnöjével sudasja örömmel,
 Thol a királyfi vár a kücsötön len.

Bosrus volt Styloja kényes harag jában.
 Nem akar hinni a leány nak szavában,
 I ugy képen teremti boszuját kioltva,
 Hogy megmarad kai pirosító foltja.

Durrogva le siet még is kivánsian,
 Kivánja meg tudni, hogy oda lenn kíván.
 Izorul lelekeets csak egy ámul bámul,
 Argirus királyfi lép fot tornáczából.

Izemökből a parics, ki villan a szikra,
 Villamoró varvasárad tagjaikra.
 Stranyos firt sátra furi őket egy be,
 Epedő ajkukon szívésőket fed be.

Harangok zúgása, mengettyűk szólása
 Hirdeti meg indult a palota nőse.
 Gallaggal eriféretth paripák püörkölnék
 Hetykén tágitván a fékerő gyeplönek.

Tizen hat soros ós tündér család sarja,
 Kantaruknak sarát deli apról tartja.
 Búseke felsünder had dagadt mellét fűzje,
 Véknyukat csiklandja fényes sarkantyúja.
 Kivalgó neptörög áll körül mint szegély,
 Gurul hönpölyög a menyasszonyi szekér,

Utána vőfelek, koszos leányok,
Könös hintókban csillámlók utcajók,

Kegyesen ki szemelt palota hölgyeknek
Dsidás lovag urak nyalkán dísztelegnek.
Ezer éves templom hord eszesos iveket,
Ünnepi nősemenet feléje lépeget.

Templomnak csarnokát a nőse nép meg tömven,
Utának aljáról füstölög a tömjén.
Ujjait be mártva szentelt víz tartóba,
Magát a máska pár némán meg locsolja.

Biboros, süveges főkent ések álója,
Amit vall egymásnak a szeretők párja.
Gyűrű gyűrűt cserél, Isten elne hagyjon,
Le bonyolul fátyla, pírul a menyasszony.

Ipóranesát ki osetván tündér pohárnoka,
Ünnepi daidó meje sejt sejt harsoga.
Boros kocorintóknak esengő billi koma,
Totruduló éljen, főkéges lakoma.

Bibor seíkek mögül színóros eselődök
Tortotta tálczákon görölge sok éték.
Kötényes szakácsok puhító mártása
Fényes vendég sereg ésvágyát csigázra.

Középen, trónjában ül az egybe kelt pár,
Szereget hívban berreg az elnem vál.
Arad a köszöntők hírelkedő árja,
Majd esendlön, ki ki a következő várja.

Sim a bolygott herceg főkél módiddal okkal,
Mindig igazságos fiatal lányokkal.
"Édes igaz mátkám ne vedd te rose néven,
Szolgálo' lányodra fordítom becsődöm.

Nem vihetem én el háborgó lelkeimen,
Hogy bűnhődjék az ki rosszat nem érdemel.
Igaz hirt adott o' tudodra sietve,
Elvások elő' legyen nekis jó kedve.

